

Chương 520: Neko-chan Đột Nhập Doanh Trại Royal Class

(Số từ: 2717)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:30 AM 11/08/2023

Lối vào đồn trú của Royal Class được bảo vệ bởi các nhân viên bảo vệ từ chính Temple.

Họ được lựa chọn cẩn thận và tin tưởng để bảo vệ những sinh viên ưu tú và người Anh hùng nổi tiếng, Ellen Artorius, người sống ở đó.

Nhiều người muốn đến gần Ellen và các sinh viên của Royal Class.

Các quan chức cấp cao và người nổi tiếng từ nhiều quốc gia khác nhau thường đến thăm.

Nhưng các lính canh không bị ấn tượng bởi tình trạng hoặc yêu cầu của họ.

Họ chỉ cho phép những người được ủy quyền và từ chối bất kỳ ai khác.

Hình phạt cho việc lén vào hoặc xâm phạm là rất nghiêm trọng.

Nó thậm chí có thể liên quan đến chính Hoàng đế. Nhưng một số người vẫn thử vận may của mình.

Lính canh nghiêm khắc với con người, nhưng không nghiêm khắc với động vật.

"...Huh?"

Một ngày nọ, họ nhìn thấy một con mèo đang đi về phía lối vào của đồn trú.

Đó là một con mèo đen với một con mèo con nhỏ màu đen trong miệng.

"Con mèo...?"

"Con mèo đang làm gì ở đây vậy?"

"Phải?"

Con mèo dường như không quan tâm đến những người bảo vệ.

Nó đi ngang qua họ và tiến vào khu vực đồn trú của Royal Class.

Con mèo con trong miệng phát ra tiếng meow meow.

Các lính canh nhìn con mèo với sự tò mò.

Họ đã nhìn thấy chó trước đây, nhưng không phải mèo.

Nó có đi kèm với nguồn cung cấp không?

"Không đời nào."

Con mèo không dừng lại cho đến khi nó đến giữa căn cứ đông đúc.

Sau đó, nó đặt con mèo con xuống và chạy đi.

Nó trèo qua tường và biến mất.

-Meow!

Con mèo con bị bỏ lại một mình trên mặt đất.

Các lính canh nhìn nó với sự ngạc nhiên.

“...Nó bỏ rơi con mình à?”

“...Có vẻ như vậy.”

Sarkegaar đã bỏ rơi Reinhardt.

***

-Meow!

Con mèo đen nhỏ xúu kêu lên trong tuyệt vọng, mong ai đó sẽ giúp nó.

Nó muốn nói: “Đừng bỏ pé ở đây một mình!” nhưng ai có thể hiểu được ngôn ngữ của nó?

Sự xuất hiện đột ngột của nó ở một nơi như vậy đã thu hút sự chú ý của nhiều người.

"...Đây là gì? Con mèo?"

Người đầu tiên tìm thấy con mèo là Kono Lint, chuyên gia [dịch chuyển tức thời].

Ngay sau đó, ngày càng có nhiều người tụ tập xung quanh âm thanh của con vật lạ.

Mọi người không bận công việc hay ở xa căn cứ đều đến xem mèo.

Thật hiếm khi nhìn thấy một con thú, đặc biệt là một con non, ở một nơi như thế này.

"Làm thế nào nó đến được đây?"

"Chà, xung quanh có vài con chó, nên có lẽ có cả mèo nữa."

"Lúc nãy tôi thấy một con mèo lớn bỏ chạy. Có lẽ nó đã để lại con mình lại đây."

"Chúng ta nên làm gì? Trông thật đáng thương..."

"Thật đáng yêu..."

"Anh có nghĩ ai đó đang giữ nó không?"

"Nó có một người mẹ, nhớ không?"

-Meow!

Kế hoạch ban đầu là biến thành một con mèo, lén quanh căn cứ, lắng nghe các cuộc trò chuyện và theo dõi họ.

Nhưng kỹ thuật biến hình vẫn chưa thành thạo, và thay vào đó, nó trở thành một cảnh tượng.

Kono Lint, người đã phát hiện ra con mèo, tóm lấy cổ nó.

"Này, này! Hãy cẩn thận!"

"Không chờ đã..."

Kono Lint nhìn con mèo đen và nghiêng đầu.

"Này, hình như nó bị thương ở đâu à?"

*Purr

Con mèo đen run rẩy và không thể đứng trên đôi chân của nó. Có vẻ như nó đang ở trong tình trạng tồi tệ đối với bất kỳ ai nhìn thấy nó.

-Meowwww!

Tất nhiên, không ai hiểu rằng nó thực sự đang hét lên, "Thả ta ra, đồ khốn!"

***

Con mèo đen đáng thương, dường như bị mẹ nó bỏ rơi, được đưa đến lều.

Nó không run lên vì lạnh, cũng không phải đứng không vững vì đau.

Vì vậy, ngay cả khi họ quán nó trong chăn, cơn run vẫn không ngừng. Và ngay cả khi họ dùng ma pháp hồi phục lên nó, nó cũng không đứng thẳng được.

"Chắc là đau lắm."

"Tại sao nó không trở nên tốt hơn?"

"Nó thật dễ thương..."

Đương nhiên, góc của căn lều lớn chật cứng sinh viên.

Không khí khắc nghiệt và tàn khốc của chiến tranh khác xa với niềm vui khi nhìn thấy thứ gì đó dễ thương.

Đó là lý do tại sao tất cả sinh viên tập trung xung quanh vị khách đáng thương nhưng quý giá đột nhiên xuất hiện này.

Họ mang một đĩa sữa từ căng tin, nghĩ rằng con mèo con có thể đói.

Nhưng nó chỉ rùng mình và không ăn gì.

"Đó là nó!"

Kono Lint, người đang theo dõi, vỗ tay.

"Có lẽ nó bị căng thẳng vì có quá nhiều người nhìn vào nó."

Mọi người gật đầu trước lời nói của Kono Lint.

Họ đều là senpai và Kouhai, những người biết căng thẳng có thể ảnh hưởng đến bất cứ ai như thế nào.

Đặc biệt là một sinh vật nhỏ như thế này.

Nó có thể là một mối đe dọa lớn cho cuộc sống của nó.

Họ cảm thấy nó trong ruột của họ.

"Hãy để nó một mình bây giờ."

Những thế lực siêu nhiên và siêu phàm, những người sẽ can thiệp vào bất cứ điều gì giờ đã thống nhất trong mối quan tâm của họ đối với một con mèo con.

Khi họ rời khỏi hiện trường, con mèo đen nhìn họ với đôi mắt run rẩy.

***

Tin tức về một chú mèo con đến đồn trú nhanh chóng lan truyền trong đám sinh viên tò mò.

Tuy nhiên, không phải ai cũng quan tâm.

Redina nhún vai và tập trung vào nhiệm vụ của mình.

Cô đã từng nhìn thấy động vật sống sót trong môi trường khắc nghiệt này trước đây, và cô có quá nhiều trách nhiệm phải quan tâm đến một chú mèo con.

Nhưng hầu hết mọi người đều tò mò.

Chiến trường là nơi luôn căng thẳng.

Nhiều người lính giữ chó sẵn làm bạn đồng hành, và những sinh viên thuộc Royal Class khao khát được nhìn thoáng qua con vật nhỏ bé trong khung cảnh căn cứ của chiến tranh.

Một trong số họ là Adriana, một cựu thực tập sinh trong Temple đã gia nhập Royal Class.

“Có đau chỗ nào không?”

-Meow

Adriana thận trọng tiếp cận con mèo con và dùng Ma pháp hồi phục cho nó, giống như những sinh viên đức tin khác.

“Có vẻ như nó hoạt động tốt hơn khi Adriana làm điều đó.”
Con mèo con màu đen, vẫn mềm nhũn và run rẩy cho đến lúc đó, bắt đầu cử động đầu và dụi mặt vào ngón tay của Adriana.

“Người đến đây bằng cách nào? Con mèo tội nghiệp.”
Adriana cười buồn khi nhìn chú mèo con rúc vào ngón tay cô.

Có thể đó là sự đồng cảm hay điều gì khác, nhưng chú mèo con có vẻ rất thích Adriana.

Sau khi vuốt ve chú mèo con một lúc, Adriana phải lên đường đi làm nhiệm vụ. Cô không có thời gian để ăn.

“Tôi đến đây để ăn...”

Cô hối hận vì đã bị chú mèo con làm phân tâm và tiếp tục nhiệm vụ với cái bụng trống rỗng.

***

Có thể Ma pháp hồi phục của Adriana đã phát huy tác dụng, hoặc cũng có thể do được nhiều sinh viên quan tâm, chăm sóc mà chú mèo con đã dần lấy lại sức.

Nó giống như một phép màu đối với những người xem, mặc dù tình hình rất khác.

Sự run rẩy dừng lại, và bằng cách nào đó con mèo con bắt đầu cử động chân tay.

Nó cố gắng đứng lên bằng bốn chân dưới tấm chăn.

“Nhìn kìa, nó đang đứng đấy.”

Các sinh viên lặng lẽ quan sát, cẩn thận để không làm con mèo con sợ hãi.

Họ nhìn thấy nó bước những bước nhỏ xung quanh tấm chăn, như thể lần đầu tiên tập đi.

Con mèo con đi vòng tròn trong một phạm vi nhất định, như thể đang thực hành điều gì đó.

Kono Lint đã bảo họ đừng làm phiền nó, nhưng ai cũng phần khích trước vị khách lạ mặt này.

“Có phải mẹ của nó đã bỏ rơi nó?”

"Dường như là vậy."

Adelia và Christina thì thầm với nhau khi nhìn chú mèo con bước đi.

“Người không đói sao? Uống cái này đi.”

Christina đẩy đĩa sữa về phía mèo con, nhưng nó phớt lờ. Nó không có vẻ đói chút nào.

Dù sao thì sữa cũng rất hiếm trong tình huống này.

“Nó không đói à?”

Con mèo con không quan tâm đến thức ăn. Nó chỉ phát ra tiếng động khi đi vòng tròn, đôi khi nhảy hoặc vung chân điên cuồng. Nó hành động kỳ lạ.

Nó đang kiểm tra các chức năng của cơ thể.

***

Khi màn đêm buông xuống, những người từng đi truyền giáo lần lượt trở về, trừ khi họ đi công tác dài hạn.

Họ nghe nói về con mèo con và đến xem nó trong phòng ăn.

Anh nghĩ rằng mình đang thực hiện một nhiệm vụ trinh sát bí mật, nhưng thay vào đó, mục tiêu của anh lại đến với anh.

Cơ thể anh không hợp tác.

Nhưng dù sao thì anh cũng đạt được mục tiêu của mình.

"Một con mèo con?"

Ludwig nghe nói rằng có một con mèo con nơi mọi người tụ tập.

Anh nghiêng đầu và đi ăn tối.

"Thật kỳ lạ."

Thật kỳ lạ khi một con mèo con ở đây.

Ludwig không để ý lắm đến nó.

Cliffman nhìn thấy đám đông nhưng không quan tâm.

Anh ăn cơm một mình.

Con mèo đen đã xem những cảnh này trong một thời gian dài.

“ ... ”

Scarlett cúi xuống trước con mèo con và cau mày.

Cô do dự có nên chạm vào nó hay không.

“Tôi có thể... chạm vào nó một chút được không?”

Cô nhẹ nhàng hỏi Anna de Gerna như xin phép.

Anna đang đứng cạnh cô.

"Tại sao lại không?"

Anna khuyến khích cô ấy.

Scarlett cẩn thận đưa tay vuốt ve con mèo con.

Nó không thích Scarlett bằng Adriana, nhưng nó để cô chạm vào nó.

“Mi... mi thật dễ thương...”

Scarlett hiếm khi thể hiện cảm xúc mạnh mẽ. Nhưng bây giờ cô gần như nháy mắt vì sung sướng.

Anna thấy Scarlett thành công và đưa tay ra với một nụ cười xấu xa.

Con mèo đen từ từ lùi lại. Nó trông có vẻ bị tổn thương.

Anna cảm thấy thất vọng.

Chỉ có con mèo con biết tại sao nó lại làm như vậy.

Nếu nó thực sự là một con mèo con, bị nhiều tay chạm vào có lẽ đã có vấn đề.

Nhưng đó không phải là một con mèo con.

Nó không bận tâm.

Nó ngồi giữa đông chẵn và nhìn những người qua lại.

Nó quan sát họ.

“Chúng ta có nên đặt tên cho nó không?”

Kono Lint đã gợi ý điều này từ hư không.

Anh ấy đã tìm thấy con mèo con đầu tiên.

Anh ta hành động như thể họ đã quyết định nuôi nó tại trụ sở của Royal Class.

“Phải, chúng ta cần một cái tên.”

Mọi người gật đầu.

Tất cả họ đều muốn nuôi chú mèo con mới xuất hiện chưa đầy một ngày.

“Còn Black thì sao, vì nó màu đen?”

“... ”

“... ”

“... ”

“Có... có tẹ không?”

Kono Lint cảm thấy ánh mắt im lặng của mọi người. Anh lo lắng đổ mồ hôi.

“Điều đó không chỉ tẹ mà còn quá bất cẩn.”

"Ah tôi thấy..."

Scarlett hiếm khi trách mắng ai. Nhưng cô ấy đã làm bây giờ. Cô ấy đã nói ra tất cả.

"Tôi biết."

Erich de Lafaeri lên tiếng. Anh ấy đã xem cái này.

Mọi người nhìn anh. Họ tự hỏi những gì anh ấy biết.

"Đặt tên cho nó một cái gì đó khủng khiếp để nó sống lâu.

Hãy gọi nó là 'Poop'."

-Meow!

"Nó không thích."

"Có vẻ như vậy."

"Nó có hiểu những gì chúng ta đang nói không?"

"Và tại sao lại 'Poop' khi nó thậm chí không phải là một con chó?"

"Tôi nghe nói đó là cách nó sống lâu..."

"Hãy im lặng."

"Uh-huh..."

Đề xuất của Erich vấp phải sự chỉ trích từ mọi nơi. Anh phải thu mình lại.

"Còn Lily thì sao?"

Christina gợi ý một cái tên dễ thương. Mọi người đều thích nó.

-Meow!

Nhưng con mèo đen đều không thích 'Poop' hay 'Lily'.

Tất nhiên, mọi người đều cho rằng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Họ không nghĩ rằng con mèo con hiểu họ.

—Lily.

“Hmm... Lily... Lily...”

Kono Lint nghĩ về cái tên. Anh khoanh tay.

"Giữ lấy."

Lint đến bên con mèo và nhấc một chân sau của nó lên.

“Là con đực!”

-Hissss!

Con mèo đen bây giờ có thể rít lên.

(*Thuc: ...*)

***

Quá nhiều đầu bếp làm hỏng nước dùng.

Và khi có quá nhiều người lái, thuyền thậm chí không thể đến được núi.

Royal Class giống như một con thuyền không thể di chuyển vì quá nhiều người chèo lái.

Họ gợi ý nhiều tên cho mèo, nhưng không cái nào cảm thấy đúng.

Sinh vật nhỏ bé đã khuấy động Royal Class, nơi đầy buồn bã và tuyệt vọng.

Có lẽ họ không cần một hy vọng to lớn để chống lại sự tuyệt vọng.

Có lẽ họ chỉ cần những điều nhỏ nhất.

Để bảo vệ những điều nhỏ bé.

Để tìm thấy hy vọng trong những điều nhỏ bé.

Các sinh viên cảm thấy nhiều cảm xúc khác nhau trong sự phấn khích kỳ lạ này.

Ellen Artorius trở lại căn cứ muộn.

Cô có những nhiệm vụ quan trọng đưa cô đi rất xa.

Cô ấy đã nghe nói về con mèo khi cô ấy đến ăn tối.

Mọi người đều biết rằng Ellen đã kiệt sức gần đây.

Họ hy vọng rằng con mèo nhỏ sẽ an ủi cô bằng cách nào đó.

Họ dẫn Ellen đến chỗ con mèo con sau khi cô ấy ăn xong.

Cô ấy nhìn trống rỗng.

“Có vẻ như hôm nay mẹ nó đã để nó ở đây.”

“Có lẽ nó muốn chúng ta nuôi pé này?”

“Cậu nghĩ sao? Đáng yêu phải không?”

“... ”

Ellen nhìn con vật nhỏ với đôi mắt đầy mây.

—Con mèo.

Cô cảm thấy xa cách với những từ ngữ và sinh vật trước mặt mình.

Mọi thứ dường như mờ đi và biến mất.

Con mèo ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Ellen.

Như thể đang kiểm tra một cái gì đó.

Ellen từ từ cúi xuống và đưa tay lên cầm con mèo.

“Ồ, nó đang liếm đấy.”

Những người xem im lặng quan sát con mèo liếm tay của Ellen.

Ellen cảm thấy một cảm giác kỳ lạ trên tay mình. Nó giống như tâm trí u ám của cô ấy đã được giải tỏa.

“ ... ”

Con mèo liếm ngón tay của cô ấy mà không dừng lại.

Ellen cảm thấy như sinh vật nhỏ bé đang đánh thức các giác quan của mình.

Cô cảm thấy thứ gì đó trên da mình đang mờ dần đi.

Tiếng kêu trầm và đáng thương của con mèo làm sắc nét tầm nhìn của cô.

Cô có thể thấy rõ những gì trước mặt mình lúc này.

Một màu đen tuyền

Con thú nhỏ

Ellen mở miệng và thì thầm nhẹ nhàng

"Con mèo..."

Mọi người theo dõi sự tương tác đặc biệt với hơi thở bị
cắn.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading